

PRAKTIČNO USPOSABLJANJE V NACIONALNEM PARKU KELLERWALD-EDERSEE V NEMČIJI

Sem Jaka Cesar, študent zaključnega letnika Visoke šole za varstvo okolja v Velenju in to je moje poročilo opravljanja dva in pol mesečne prakse v tujini.

V našem študijskem programu je v tretjem letniku za vse študente predpisana delovna praksa v obsegu 400 delovnih ur, na kateri študentje svoje znanje, pridobljeno v preteklih treh letih, uporabimo tudi v praksi.

Ker zelo rad potujem, spoznavam nove kraje, ljudi in pridobivam mednarodne izkušnje, poleg tega pa so možnosti za odhod v tujino preko naše šole resnično fantastične, sem se odločil, da to možnost tudi izkoristim. Že od začetka, ko sem se za prakso šele odločal, sem vedel, da želim v Nemčijo, najbolj zato, ker sem želel dopolniti in utrditi znanje nemškega jezika. Iskanje institucije, ki bi me bila pripravljena sprejeti, je bilo zelo naporno, saj tudi nisem želel v katerokoli institucijo. Želel sem nekam, kjer bi moje delo potekalo pretežno v naravi. Zato sem se omejil na nemške narodne parke in ostala zavarovana območja. Napisal sem univerzalni mail, dodal življenjepis in motivacijsko pismo ter po sistemu copy-paste pošiljal maile v Nemčijo. Skupno sem jih poslal natančno 54, od tega sem prejel 5 odgovorov: 2 avtomatska odgovora o prejetem mailu, 2 negativna odgovora in le en pozitiven odgovor. Pozitiven odgovor je prišel iz narodnega parka Kellerwald-Edersee in ker pravzaprav nisem imel izbire, sem se po hitrem postopku dogovoril za sodelovanje. Pri tem mi je bila v veliko pomoč gospa Andrejka Mevc iz mednarodne pisarne na naši šoli, saj mi je ves čas stala ob strani, vzpodbujala in bila na voljo za kakršnekoli informacije v zvezi s prakso v tujini.

Ko sem uspešno zaključil predvidene izpite, ter se s profesorji dogovoril za opravljanje študijskih obveznosti iz tujine, je napočil dan odhoda, 3. 4. 2018.

Ker Nemčija ni tako daleč, stroški potovanja s FlixBusom pa so precej nižji od stroškov potovanja z letalom, sem se seveda odločil za prvo – FlixBus iz Ljubljane do Frankfurta (11 ur), nato pa še 2 uri potovanja z vlakom do kraja v bližini narodnega parka, kjer sem bil dogovorjen za srečanje z mentorjem, ki me je prijazno sprejel ter me odpeljal do hiše v majhni vasi Bringhousen, ki se nahaja tik ob vhodu v narodni park in kjer sem nato skupaj s Sorenom, študentom iz Nemčije, preživel 2 meseca in pol.

Slika 1 Moj začasni dom v Bringhousnu

Slika 2 Jezero v neposredni bližini mojega domovanja

Narodni park Kellerwald-Edersee je eden izmed manjših in tudi mlajših narodnih parkov, ustanovljen je bil leta 2004, zadnje drevo pa je bilo na tem območju posekano pred 20 leti. Park se nahaja tik ob jezeu Edersee, ki je akumulacijsko jezero, ki je bilo pred 100 leti zajezeno zato, da ob poletnih, sušnih mesecih iz jezera spuščajo vodo po reki naprej, da pretok reke Fulde več 100 kilometrov stran ostane enak in se reko lahko uporablja v transportne namene tudi poleti. V tem obdobju je jezero praktično prazno, le po sredini teče manjša reka, jezersko dno preraste trava, turistom pa so zanimivi predvsem ostanki vasi, ki je bila zalita ob zajezitvi jezera.

Po dveh prostih dneh, ki sem jih dobil za počitek od poti in spoznavanje bližnje okolice novega začasnega doma, se je začelo zares. Prvi teden sem skupaj z mentorjem obiskal wild animal park, ki je v upravljanju narodnega

parka, številne informacijske centre narodnega parka, prevozil glavne poti, ki jih rangerji uporabljajo za opravljanje svojega dela ter spoznal večino ljudi, s katerimi sem sodeloval v naslednjih desetih tednih.

Moja primarna zadolžitev v teh 2 mesecih in pol so bile kamere za spremljanje divjih živali v parku. 105 kamer je sistematično razporejenih po celotnem narodnem parku, rangerji pa z njimi spremljajo življenje v gozdu. Moja naloga je bila s pomočjo GPS navigacije na električnem kolesu iskati te kamere, menjati baterije in spominske kartice ter kasneje na računalniku preveriti vsebino fotografij. Na fotografijah so se večinoma pojavljali divji prašiči, ki jih je v parku resnično ogromno, lisice, srne, jeleni, rakuni in zajci, z nekoliko sreče pa je bilo mogoče videti tudi divjo mačko.

Seveda pa to ni bilo vse kar sem v tem času počel v Nemčiji. Poleg omenjenega, sem pomagal tudi rangerjem, ki so zadolženi za spremljanje prisotnosti netopirjev v parku, za kar uporabljajo posebne mikrofone, ki beležijo zvočne frekvence, ki jih povzročajo netopirji, človeško uho pa jih ne zaznava.

Slika 2 Divji prašiči v animal parku

Slika 1 Kalibriranje mikrofona za spremljanje netopirjev

Večkrat sem sodeloval pri praznjenju pasti za insekte, ki so v parku nameščene na tleh in na drevesih. Pasti smo praznili vsakih 14 dni, ujete insekte pa smo pošiljali v univerzitetni laboratorij Kassel, kjer jih uporabljajo za različne raziskave. Prav tako pa sem dan velikokrat preživel v animal parku, kjer sem oskrbnikom pomagal za vsakdanjo skrb za živali, ki zajema hranjenje volkov, risov, divjih prašičev, vider, lisic, bizonov, divjih mačk, rakunov in številnih drugih avtohtonih vrst živali.

Proti koncu moje izmenjave v Nemčiji, 2 tedna pred odhodom domov, pa sem dobil novo zadolžitev, ki sem se je še posebej razveselil. Ob hiši v Bringhousnu, kjer sem bival, je bilo potrebno postaviti novo leseno ograjo, ki se bo lepo ujemala z okolico in v kateri bodo v prihodnosti naseljene ovce. In zakaj sem se te naloge posebej razveselil? Vsa dela, ki sem jih do takrat opravil, bodo kmalu odšla v pozabo. Baterije v kamerah bodo ponovno prazne in spet bo potrebno menjati spominske kartice, živali v animal parku bo spet potrebno hraniti, ograja pa bo tam stala še naslednjih 10, mogoče 15 let in tako sem v narodnem parku Kellerwald Edersee tudi sam pustil svoj nekoliko bolj trajen pečat.

Moja zaključna misel, predvsem za tiste, ki se za opravljanje prakse še odločate: izkoristite priložnost, ne bo vam žal. Spoznali boste veliko novih ljudi, prijateljev, utrdili svoje znanje tujih jezikov, se preizkusili pri delu, ki je vsaj približno v skladu z vašim študijem in se konec koncev imeli zelo lepo.